

ZBORI

REVIJA · NOVE
ZBOROVSKÉ · GLASBE

UREJUJE

ZORKO PRELOVEC

1932

LETNIK VIII · ŠTEV. 5

MESTNA

Ima vlog nad
480,000.000 Din

Telefon št. 2016 in 2616
Poštni čekovni račun št. 10.533

HRANILNICA LJUBLJANSKA

LJUBLJANA, PREŠERNOVA ULICA ŠT. 3
je največja regulativna hranilnica v Jugoslaviji.

Za vse vloge jamči ljubljanska mestna občina
z vsem svojim premoženjem in davčno močjo.

Naložbe obrestuje kar najbolj ugodno.

Posojila dovoljuje na posestva, menice in vrednostne papirje čim
najceneje.

Za male trgovce in obrtnike ima posebno kreditno društvo, za pupilne
naložbe pa sodni depozitni oddelek.

Za varčevanje mladine izdaja domače hranilnike, za pošiljanje denarja
po pošti pa svoje položnice.

Uradne ure za stranke so od 8. do 12^{1/2}.

„ZBORI“

PEVSKO DRUŠTVO
„LJUBLJANSKI ZVON“ V LJUBLJANI

revija nove zborovske glasbe. Izhaja osmo leto.
Letniki 1926, 1927, 1928, 1929, 1930 in 1931 se
dobe vezani po Din 80.—, nevezani po Din 50.—.
Naročnina za Jugoslavijo za leto 1932. **Din 50.—.**
Partiture vseh v „ZBORIH“ priobčenih
skladb so pri upravi lista naprodaj po
1 dinar za 2 strani.

„ZBORI“

PJEVAČKO DRUŠTVO
„LJUBLJANSKI ZVON“ u LJUBLJANI

revija nove horske glasbe. Izlazi osmo godinu.
Godišnjaci 1926, 1927, 1928, 1929, 1930 i 1931 dobe
se vezeni po Din 80.—, nevezeni po Din 50.—. Pret-
plata za Jugoslaviju za godinu 1932 **Din 50.—.**
Partiture sviju u „ZBOROVIMA“ pri-
općenih kompozicija su u prodaji kod
uprave lista uz cjenу Din 1.— za 2 stranici.

GLASBENO KNJIŽEVNA PRILOGA

Izhaja vsak drugi mesec

Urejuje Zorko Prelovec, upravlja Joško Jamnik, izdaja in zalaga pevsko društvo «Ljubljanski Zvon», tiska Delniška tiskarna d. d. v Ljubljani, predstavnik Miroslav Ambrožič, vsi v Ljubljani / Naročnina na «Zbore»: za kraljevino

Jugoslavijo 50 Din, za Italijo 25 lir, za Češkoslovaško 30 Kč, za Ameriko poldrugi dolar / Ponatis člankov dovoljen le z navedbo vira

Glasilo JPS. Hubadove župe (Ljubljana) in Ipavčeve župe (Maribor)

Štev. poštno-čekovnega urada 12.134

Emil Adamič (Ljubljana):

Janko Barlè

(Po šestdesetletnici rojstva.)

Tako nekje za trnovsko cerkvijo stanujem, a vendar še v Ljubljani. Daleč pa je moj dom tako, da mi ljudje iz sredine Ljubljane rajši svoje želje sporoče

pismeno, preko pošte, kakor pa da bi prišli osebno k meni. Bilo je v dneh našega glasbenega festivala. Lepega majskega popoldne sem pulil plevel na svojem vrtu. Kar zaslšim nenadoma iz sosednje njive svoje ime. Pogledam, gledam. Visoka, sloka, črno oblečena postava mi maha z rokami. Kdo je to? Človek prihaja kar po celem, čez njive, bliže, jaz pa njemu nasproti. Ali naj verjamem svojim očem? Janko! Janko Barlè! Zagrebški prvostolni kanonik msgr. Janko Barlè. Prijatelj, človek-duša, čisto zlato! S šegavim nasmehom mi je mladeniško stisnil roko. Kako me je našel? Z roko so mu pri trnovski cerkvi pokazali zračno črto do mojega doma in prijatelj Janko jo je mahnil k meni kar preko njiv in vrtov, ne meneč se za široko, krivo cesto. Vesela sva bila drugega. Niti kaplje ni pokusil pri meni, niti drobtine; večno računajoč s svojim za oddih tako skopim časom se je kmalu poslovil. Dogovorila pa sva se, da se po komornem koncertu zvečer sestaneva, da k prijateljski besedi pripeljem še nekaj njegovih ožjih drugov, kajti nameraval je v Ljubljani ostati še ves drugi dan. Ne daleč od mene je sedel v Filharmoniji. Proti koncu koncerta je vstal in odšel iz dvorane. Nemara

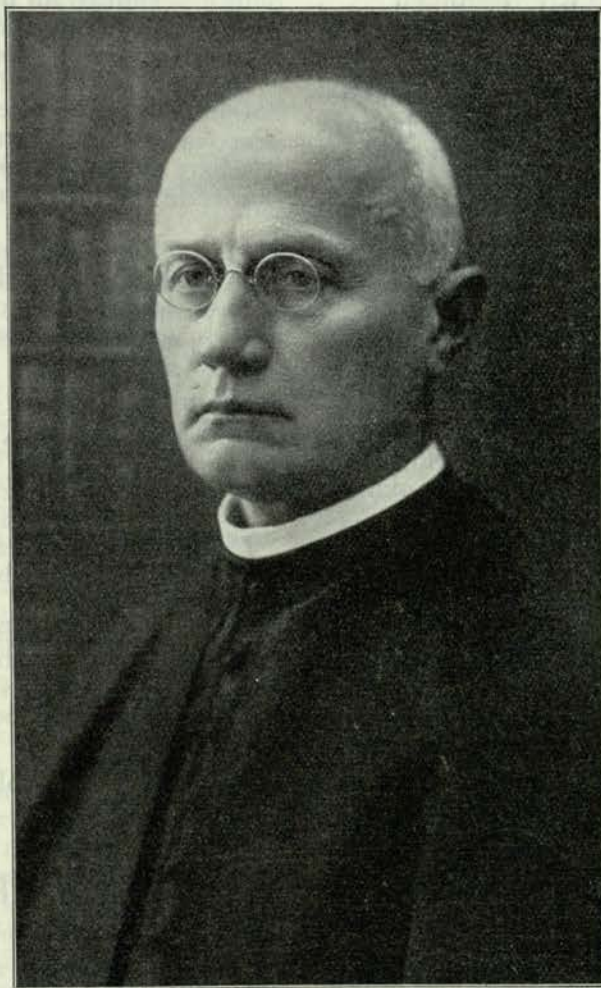
se mu je zahotelo svežega zraka. Toda, ni ga bilo nazaj. Zaman sem ga iskal tudi po koncertu. Kakor bi se v zemljo vdrl. Mesec nato pa sem ga obiskal

v Zagrebu. Kaj se je bilo zgodilo takrat v Ljubljani? Med koncertom se je nenadoma spomnil, da ima neko nujno opravilo doma. Vstal je, šel naravnost na kolodvor ter sredi noči, v strah in neizmerno začudenje svoje osorne gazdarice pozvonil na vratih svojega doma v Zagrebu, Kaptol št. 1. To je Barlè! Janko Barlè brez počitka in miru, zvesti prijatelj, večno delaven, poln skrbi in načrtov, ki še umreti ne bo utegnil.

Kadarkoli me je zanesla pot v Zagreb, vsakokrat sem ga obiskal, ako je bilo le količkaj mogoče. Med tednom sem ga moral poiskati v prostorni nadškofijski pisarni, kjer je sedel zakopan med gorami zaprašenih aktov. Pustil je vse in šel z menoj domov. Podrobno je hotel vedeti in slišati o vseh naših, zlasti glasbenih dogodkih, zanimal se je za vsako malenkost, sodil širokogrudno, veselo kramljaj, postregel kot velik, imovit gospod, ne gospod — kot iskren, ljubezniv prijatelj. Lep, širok, komforten je njegov dom, ves v cvetju

njegov vrt in gospa gazdarica, reprezentativna, visoko naobražena dama, podjetna družabnica in nad vse skrbna gospodinja.

A če smo bili v Zagrebu Škerjanc, Prelovec in jaz ob nedeljah, prav gotovo smo se oglasili pri Janku

Barlétu popoldne, kajti v nedeljo popoldne je pri Janku Barlétu pogrnjena miza za vsakega, ki ga obišče. In vedno jih je polna hiša. Tu je Domjanič, Stančić, Dugan, Tkalčić, o, in tako dalje in tako dalje in smo mi, kadar smo v Zagrebu, in so z Beograda Krstić in Manojlović in Vukdragović in zopet in tako dalje. Vsem so tu široko odprta vrata, a je tudi široko odprto srce. In to je zopet Janko Barlè: dober kot kruh, plemenit, odprtih rok, vesel z veselimi, sočuteč s skrbi polnimi, pomočnik, svetovalec, vodnik.

In tam v posebni sobi je skladovnica pri skladovnici knjig, letnikov «Sv. Cecilije», časopisja in drugih revij, in so posebni predalčki v omari, kjer najdeš beležke o sebi in vseh količkaj znanih glasbenikih, domačih in tujih, tu je satovje, v katero je znosil Barlè-čebela toliko bogatega vsemogočega znanstvenega in historičnega gradiva, da ga ni mogoče pregledati. A da bi naštel, kaj vse je Janko Barlè v triinšestdesetih letih svojega življenja študiral, proučil, napisal, ne bi mi morda niti verjeli. Posnemam te-le podatke iz «Časa», kjer je dr. Josip Mantuani o Janku Barlétu napisal ob priliki njegove šestdesetletnice informativen članek.

Rodil se je naš Janko pod Nanosom na Krasu 12. marca 1869. leta. Oče mu je bil učitelj v Budanjah blizu Vipave. Komaj triletnega so vzeli njegovu s seboj v Podzemelj v Belo krajino, kamor je bil oče 1872. leta premeščen. Po dovršenih treh razredih osnovne šole je moral v četrti razred v Novo mesto. Tam je obiskoval tudi nižjo gimnazijo. Peti in šesti razred je posečal v Karlovcu, zadnja dva pa v nadškofijskem semenišču v Zagrebu, kjer je dovršil tudi semeniščne študije. Prvo službo je kot kaplan opravljal v Slavoniji, v Garešnici ob Ilovi, kjer je moral prevzeti katehezo v raznih šolah in tajniške posle v nadškofijski pisarni. Bil je tajnik škofa dr. I. Krapca, pozneje tudi nadškofa dr. A. Bauerja. Poleg cerkvenih obveznosti, ki mu jih nalaga kanonikat, ima sedaj težavno in odgovorno mesto ravnatelja v nadškofijski pisarni. Papeški častni kanonik je, častni član neštevilnih društev, dopisujoč član našega najvišjega foruma za duševno delo, ne, ni lahko naštetu še vse časti, a tudi ne dolžnosti, ki so mu jih natovorili na krepka ramena.

Že kot sedmošolec je začel sukati svoje spretno pero. Enako lahkotno mu je že tedaj tekla tako slovenska kot hrvaška beseda. Najprej se je oglasil (leta 1886.) v «Dolenjskih Novicah». Kar po vrsti so prišli nato: «Vrtec», «Angelček», «Slovan», «Dom in svet», «Slovenec», «Slovenske večernice», «Carniola», «Izvestje Muzejskega društva za Kranjsko», «Koledar družbe sv. Mohorja», «Letopis Matice Slovenske», «Zgodovinski zbornik», «Sv. Cecilija» itd., itd. Pisal je, lahko trdim, o vsem, kajti ni izlepa najti človeka, ki bi toliko vedel in znal, in to temeljito vedel in znal, kot Janko Barlè.

Poleg mladinskih pesmi in pripovedi je pisal zgodovinske članke in o narodnem blagu, ki ga je mnogo sam nabral, o slovstvu: slovenskem, hrvaškem in srbskem, biografije znamenitih jugoslovanskih in tujih mož, o zvonovih, o lovu, o zdravilstvu, o botaniki, o glasbi itd., nekaj v zabavnem, porednem tonu, ostalo z globokim, zavidanja vrednim znanjem, gladko, duhovito, temeljito, učenjaško, v slovenskem in hrvaškem jeziku. Zna pa tudi češko, rusko in kdo ve, katere jezike še. Za nas glasbenike pa je najzanimivejše njegovo delo: po-

speševanje cerkvene glasbe in njenega organa, «Svete Cecilije», ki je postala najboljši jugoslovanski glasbeni list. Dasi «Sv. Cecilija», katere urednik, sotrudnik in celo razpošiljalec je Janko Barlè sam, izhaja pod geslom «smotra za crkvenu glazbu», je vendar to list, ki ga moramo zaradi splošne glasbene informativnosti smatrati za splošni glasbeni list. Ta tretji Janko Barlè neumorno dela kot nemara nihče drugi. V tem svojem delu je vreden našega neizmernega občudovanja in spoštovanja. In prav ima dr. Mantuani, ki ga primerja z onim idealnim tipom človeka, o katerem je pel Gregorčič:

Ne le, kar veleva mu stan,
kar more, to mož je storiti dolžan.

Ako prideš v Zagreb, ti slovenski glasbenik, in ako si poštenega, odkritega srca in ako spoštujes plemenitost duše, prijateljsko roko, nesebično delavnost in umstveno ter srčno naobraženost, pozvoni na Kaptolu št. 1 in ljubeznivo te bo sprejel naš najboljši rojak v Zagrebu, Janko Barlè.

† Milan Pugelj:

Nad mojim grobom . . .

Nad mojim grobom bodo rože vzcevele,
čeprav jih nihče ne vsadi —
iz pesmi bodo rože te priklile,
iz pesmi mojih mladih dni.

V večer poleten bodo šepetale
o srcu, ki ga kril bo groba hlad,
o srcu, o njegovem hrepenenju,
o tisočih v njem davno mrtvih nad.

Popotnik morda čul bo šepetanje,
ko ga privede trudna pot mimo;
srce mu bo objelo tožno čuvstvo,
solza mu porosila bo oko.

† Milan Pugelj:

Jesenska

Zdaj je zunaj jesenski čas,
v meglah spijo planine,
v megli zavito življenje spi —
srce si obnavlja spomine.

Truden je duh, brez vzleta je,
srce si obnavlja spomine —
Če nimaš drugega, ljubica,
mi daj bolečine!

Zorko Prelovec (Ljubljana):

Par besed o slovenski narodni pesmi

(Izvlaček iz predavanja v radiju.)

Narodna pesem je zrcalo narodove duše, tako so nas učili v šoli. Slovenska narodna pesem poje o veselju in žalosti našega človeka, o njegovem delu, o Bogu in smrti, o ljubezni in vinu, o sreči in nesreči. Naša narodna pesem je vesela in žalostna, ponajveč otožna, melanholična, včasih pa razposajena in zbadljiva. Prikazuje nam življenje Slovenca tako, kot je v resnici, torej veren odsev njegove duše, njegovega

značaja. Neločljiva je od dogodkov in vtiskov vsakdanjega življenja, zato je resnična, pristna in živa, tesno združena z veseljem ali žalostjo ljudstva. — Največ naših narodnih pesmi poje o ljubezni, srečni in nesrečni, o zvestobi in nezvestobi, o žalostnem slovesu in veselem svidenju, o tolažbi nesrečne ljubezni z vinom, o vasovanju, pričakovanju dekleta in o hrepenenju za srečo. Poleg ljubezenskih pesmi imamo največ narodnih o vinu, napitnic in zdravic, kar ni prav nič čudnega, saj nam naša zemlja rodi žlahtno vinsko trto in nam njen sad daje vsako leto ružno vince, s katerim si Slovenec otresa vsakdanje skrbi. Naša narodna pesem opeva pogosto tudi vojaški stan in težko slovo od ljubice, kadar mora fant k vojakom. O zakonskem stanu poje narodna pesem porogljivo, tožeč o mladosti in minuli ljubezni. Skoro trdi, da je Slovencu ledik stan najlepši stan. Izredno zanimive so naše narodne obredne pesmi, pobožne pesmi o smrti, vendar so ljubezenske, lirične pesmi najlepše.

Kako poje naš narod? Nekateri narodi pojo enoglasno, drugi zopet dvoglasno, Slovenci pa imamo to posebnost, da pojemo troglasno. Ako se zbero trije pevci, poje eden melodijo (drugi tenor), kot pravijo «naprej», drugi pojo po navadi terco višje, kot pravijo «čez», nizki glasovi pa basirajo. V melodiki in harmoniji je naša narodna pesem silno preprosta: kreče se v toniki, dominantni in subdominantni. Ne pozna drugih kombinacij. Pesmi v molu so skoro bele vrane. Na Koroškem in Gorenjskem je narodna pesem pod vplivom pesmi alpskih dežel, boli samorasla ie na Dolenjskem, dočim imajo pesmi našega Primorja že nekoliko italijanskega značaja, belokranjska narodna pa gravitira na hrvatsko narodno pesem.

Zapisovalcev narodnih pesmi z besedili in napevi smo imeli dovolj. Samo narodni muzei hrani ogromno zbirko, ki jo je aranžiralo še avstrijsko prosvetno ministrstvo. Naiveč zaslug za nabiranje narodnih pesmi ima prof. Štrekelj, čigar zbirke so ne navadno bogat zaklad naše folklore. Čaka nas pa še obsežna dr. Murkova zbirka narodnih pesmi z besedilom in napevi. S harmonizacijo naših narodnih pesmi se je prvi in zelo uspešno bavil nadučitelj Janko Žirovnik, koroških narodnih pesmi je največ nabral in harmoniziral pokojni sodni nadsvetnik Oskar Dev, za njim se je z narodno pesmijo v harmonizacijah, razpravah o njeni značilnosti mnogo bavil prof. Marko Bajuk, na koncertni oder jo je v umetniški obliki uvedel Matej Hubad, harmonizirali so pa narodne pesmi Stanjo Pirnat, Franc Gerbič, Rihard Orel, Josip Pavčič, I. Kramar, Zorko Prelovec, Fran Marolt in drugih cela vrsta. Naš popularni skladatelj Emil Adamič ima mnogo že objavljenih, pa še več rokopisnih za koncert prirejenih narodnih pesmi, v zadnjem času zlasti iz Kokošarjeve zbirke. O harmonizaciji narodnih pesmi prevladuje splošno mnenje, naj se jo pusti tako kot je, nenašemlieno, neizumetničeno, ker je podobna preprostemu kmetičskemu dekletu, ki bi našemlieno z modernim klobukom in šimi čevlji gotovo postalo smešno. Pač pa je hvale vredno, da naši skladatelji v zadnjem času narodno motiviko uporabljajo za svoje umetne skladbe in se poslužujejo zakladov folklore. Dolžnost naših pevskih društev je, da se narodne pesmi v dostoini priredbi na koncertnem odru ne sramujejo. Poleg tega, da gojé novejšo zborovsko glasbo, kar z veseljem pozdravljamo, naj vselej uvrste v

sporede tudi narodno pesem in povsod bodo našli hvaležne poslušalce. Dolžnost vseh pevcev pa je, da tudi v družbah narodno pesem pojo estetično lepo in da mora tudi kričanje, ki le profanira narodno pesem, iz vseh družb izginiti. Ponesimo s spoštovanjem in ljubeznijo narodno pesem kamorkoli in kadarkoli med narod, iz katerega je izšla!

Novosti

«Zvuk», revija za muziku, je pričela izhajati s 1. novembrom t. l. v Zagrebu. Prinašala bo članke iz glasbenega življenja v naši zemlji in inozemstvu, beležke o domači in tuji glasbeni literaturi ter vesti o vseh važnejših glasbenih dogodkih. Glavni urednik je Stana Ribnikar, uredniški odbor pa tvorijo Rihard Švarec, Mihajlo Vuk - Dragović, Branko Dragutinović, sodelovanje pri listu pa so obljubili najuglednejši jugoslovenski glasbeni činitelji. Revija bo izhajala v latinici z ilustracijami. Celoletna naročnina bo 100 Din, polletna 50 Din, v prodaji pa bo stal zvezek 12 Din. Izhajal bo list mesečno. Naslov uredništva: Stana Ribnikar, Poenkareova ulica br. 31, Beograd. Naslov administracije: Branko Dragutinović, Strahinina bana ulica, Beograd. Naročnino interesente lahko nakažejo na poštno hranilnico št. 54.977. — Iskreno pozdravljamo tovariša, ki bo gotovo verno služil glasbeni umetnosti, in si želimo z njim medsebojnih prijateljskih stikov.

«Sklad», smotra za promicanje glazbene umjetnosti. Izlazi svakog drugog mjeseca (godišnje 6 svezaka). Uredjuje: Rudolf Matz. Godišnja pretplata 100 Din, za članove zadruge «Sklad» 80 Din, pojedini broj 20 Din. Pravo izvodjena skladba, izdanih u smotri «Sklad», vezano je uz otkup partiture i dionica. Prema tome dužan je zbor, koji želi izvadjeti bilo koju skladbu, izdanu u «Skladu», osim partiture, nabaviti i dionice za sve svoje pjevače, i to neposredno od zadruge «Sklad». Na taj način stiči zbor neograničeno pravo izvedbe. O otkupu notnog materijala zadržan je i honorar za autora, pa je radi toga u smislu autorskog zakona zabranjeno svako umnažanje, prepisivanje, posudjivanje i preprodavanje, bilo partiture ili dionica. Cijena dionici je 50 p po stranici. Članovi «Sklada» dobivaju 20 posto popusta. Naslov uredništva: Rudolf Matz, Zagreb, Mesnička br. 15. — Hrvatski (neodvisni) skladatelji, ki nočejo biti včlanjeni v UJMI, so osnovali svojo organizacijo «Sklad» in so začeli izdajati v lični obliki in formatu naših «Zborov» svoje glasilo «Sklad». Prejeli smo do sedaj tri številke nove glazbene revije, v katero so prispevali svoje skladbe: Zlatko Špoljar, Franjo Dugan ml., Rudolf Taclik in Rudolf Matz. Listu pobratimu, ki je nekako nadaljevanje «Glazbenega vjesnika» in «Hrvatske narodne pjesme», želimo pri njegovih stremljenjih najlepše uspehe! V naročbo ga priporočamo tudi našim pevskim društvom.

Venec koroških moških zborov, zbral, preuredil in založil Lovro Horvat, nadučitelj v p. v Kamniku na Gorenjskem. Cena partituri 15 Din. V zbirki, ki je prav slabo litografirana na 31 straneh, je 14 koroških narodnih pesmi, med temi 5 Koschatovih. Vse so preprosto prirejene in bodo moškimi zborom dobro došle. Naročajo se pri prireditelju v Kamniku.

Ljubljanska Glasbena Matica je v postludiju prvega slovenskega glasbenega festivala ob priliki 60letnice svojega obstoja izdala katalog razstave: Razvoj glasbe pri Slovencih, ki ga je sestavil aranžer razstave prof. doktor Josip Mantuani. Kot pravi dr. Mantuani, še v javnosti ni bilo združenih nikdar toliko dokazil naše glazbene kulture kakor na tej razstavi. Dasi je bila zaželena po bogatosti zbranega gradiva, zamišljena mnogo obširneje. Katalog je sijajen dokument temeljitosti.

ZGODOVINA «LIRE»

Kamnik se je pripravil na proslavo 50letnega jubileja prvega slovenskega pevskega društva «Lira». Sedanji rod ne pozna bojev in pomena kulturno-narodnih društev v dobi proti koncu minulega stoletja, zato ne bo odveč, ako ob tem lepem jubileju obudimo nekaj spominov.

Zbor «Lira» ob zlatem jubileju društva.

Ob času predsedništva barona Winklerja na bivšem Kranjskem dne 9. novembra 1882. so bila potrjena pravila za Prvo slovensko pevsko društvo «Lira» v Kamniku, v onem Kamniku, kjer so imeli, kakor v vseh naših večjih krajih, glavno besedo Nemci, še večjo pa nemškutarji. V svojem «Leseverein» so gojili Nemci tudi petje, seveda samo nemško. «Leseverein» se je postavila nasproti «Lira», ki je v strogo narodnem duhu s petjem prebujala slovensko ljudstvo k samozavesti. Za ustanovitev «Lira» so se največ prizadevali pokojni notar Karel Vršec, pokojni prvi predsednik «Lira» g. Alojzij Vremšak, oče sedanjega pevovodje g. Cirila Vremšaka, ter dvorni svetnik Julij Polec, ki je takrat nastopil svojo službo pri okrajnem sodišču v Kamniku. Prvi uspeh «Lira» je bil, da je kmalu po ustanovitvi moral likvidirati nemški «Leseverein», posebno še po odločnem pritisku tedanjega mestnega župana, odličnega narodnega delavca dr. Maksa Samca, ki je bil tudi dober pevec, kum «Lirine» zastave in mecen društva.

Pesnik Simon Gregorčič, ki je po ustanovitvi «Lira» redno vsako leto hodil na oddih v Kamnik in čul petje «Lirašev», je spoznal njihovo stremljenje, videl nevarnost potujčevanja po dveh mogočnih soesdih ter napisal dne 17. marca 1885. «Liri» pismo: «Vzbučajte, dramite, vnemajte narod! Vi imate v svojih čistih grlih veliko orožje: pevaje lahko ljudi tujcu izvijete in slovenstvu pridobite. Bodite v Kamniki narodni dramniki!»

Kjerkoli se je pokazala kamniška «Lira», je raslo navdušenje med pevci samimi, vnemali pa so se tudi nemški pesniki in skladatelji, ki so dali duška svojim čuvstvom in tako je nastala tudi «Lirina» himna po Stegnarju.

Že ob prvi obletnici (1883) je dobila «Lira» svojo društveno zastavo. Kumovala ji je po namestnici soproga deželnega predsednika baronica Winklerjeva, kateri je «Lira» podelila častno diplomu. «Lira» pa ni delovala samo v Kamniku, temveč je prepotovala dobršen del bivše Kranjske, Primorske, Koroške in Štajerske. Že leta 1884. je posetila Mozirje ter sodelovala pri razvitju in blagoslovitvi sokolske zastave. Nastopila je tudi ob desetletnici «Vile» na Vranskem, kjer je v zahvalo prejela spominski trak. Pri proslavi pevskega društva «Slavec» na Koslerjevem vrtu v Spodnji Šiški je «Lira» odnesla prvenstvo, četudi je nastopila samo s 16 člani, ter je na koncu pri silnem navdušenju navzočih izvajala s spremljevanjem vojaške godbe Zajčevu «U boj». Navzoči mojster Hubad je takrat presodil: «Ako bi danes pevski zbori tekmovali, bi «Lira» odnesla prvenstvo.»

Ob desetletnici pevskega društva «Hajdrih» na Proseku je nastopila tudi «Lira». Pri tej svečanosti je sodelovalo pod vodstvom pokojnega pevovodje Frana Steleta, uradnika Delavskega podpornega društva v Trstu, 600 pevcev, ki so zapeli mogočno «Morje adrijansko». Odličen nastop je imela «Lira» 26. oktobra 1894. v veliki dvorani Massegarten v

Celovcu pri proslavi spomina Andreja Einspielerja in škofa Antona Martina Slomška. O tem nastopu je sila pohvalno pisal «Slovenski Narod» št. 248. «Lira» je nastopila z moškimi in mešanim zborom pod pevovodjo Franom Steletom ter izvajala Volaričevi «Novinci» in «Naprej», Hudovernikovo «Našo zvezdo» z baritonskim solom in dr. B. Ipavčeva «Oblačku». Po tej pesmi je bila «Lirašem» poklonjena srebrna čaša z napisom: «Koroški Slovenci — «Liri» v spomin na Celovec 24. oktobra 1894.» Sledile so dr. B. Ipavčeva «Domovina», Nedvedovi «Ljubici» in «Pogled v nedolžno oko» s solospievom Ljudmile Lendovškove in s spremljevanjem na klavirju po Rozici Legatovi. Sledil je še šaljivi nastop «Trije nosovi», v katerem je brat pevovodje igral vlogo ženske tako neprisiljeno naravno, da je vsakdo mislil, da poje izvežbana pevka. Nastop so morali dvakrat

ponoviti, enako tudi zaključno točko sporeda, pevski prizor «Zabja kantata».

«Lira» je sodelovala z velikim uspehom tudi v Skočidolu na narodni proslavi in zborovanju slovenskega tabora pri odkritju Vilharjevega spomenika v Postojni l. 1906., pri ustanovitvi Sokola v Domžalah, kjer so vprav «Liraši» preprečili, da niso Nemci na slovenskih tleh razobesili frankfurtovske zastave ter so med prepevanjem slovenskih pesmi napodili povabljenе nemške izzivače iz Ljubljane nazaj na postajo. Ob 20letnici se je vršil «Lirin» nastop na vrtu hotela Fischer na glavnem trgu, kjer so sodelovala tudi druga bratska pevka društva. Ob 25letnici «Slavec» l. 1909. v Ljubljani je nastopila v Unionu tudi «Lira» z Adamičevu «Junakovo svatbo» dovršeno, četudi so kot zadnji v programu peli šele ob pol 12. ponoči. Kot odločno narodno društvo je «Lira» seveda nastopila tudi pri pogrebu septembrskih žrtev Adamiča in Lundra leta 1908. Ob prevratu je organizirala spredov po Kamniku ter je tako dala pobudo mestnemu prebivalstvu za vstajajočo Jugoslavijo. «Lira» se je vedno rade volje odzvala pozivom ter se udeleževala prireditve strogo narodnega značaja v Kamniku pa tudi v okolici. Domžale, Moravče, Komenda, Lukovica, Radomlje, Skaručina in drugi kraji so bili priče neštetim nastopom «Lirašev», ki so pohitili tja, da s petjem vnemajo plemenita čuvstva.

Tudi v osvobojeni domovini deluje «Lira» vztrajno, četudi ji ni dano hoditi na turneje. V Ljubljani je «Lira» zadnjič nastopila na skupnih zveznih koncertih l. 1924. in 1925. ter se uvrstila med najboljše izvenljubljsanske zборе. Mnogo «Lirinih» bivših članov živi še danes raztreseno po domovini, največ v Ljubljani. Da požive spomine na delovanje v tem najstarejšem slovenskem pevskem zboru, se zbero v nedeljo pod vodstvom našega skladatelja Emila Adamiča v zbor bivših «Lirašev», ki nastopijo poleg sedanjega zbora «Lira» in več drugih zborov popoldne v Kamniku. Združi se za nekaj ur preteklost s sedanjostjo, ožive se ponovno lepi spomini, kar naj bi rodilo, da se sedanja praktičnost prepoji ponovno s požrtvovalnostjo in idealizmom, ki je vladal v naših kulturnih društvih. «Lira» naj ponosno stopi na pot k nadaljnjim jubilejem!

Koncerti

V počitnicah je naše koncertno življenje precej počivalo. Prav vesel dogodek je bil jubilej skladatelja Petra Jeraba v Litiji, ki je zbral na slavno množico slovenskih pevcev in pevk. Zasluge vrlega skladatelja smo v našem listu že ponovno naglasili. Tako je bila tudi litijska proslava spontan izliv naših pevskih src nasproti sivolasemu skladatelju in pevovodji.

Pozornost so pa vzbujali nekateri koncerti v **Radio-Ljubljana**. Matija Tomc je koncertiral na orglah dr. Frana

Kimovca s skladbami Regerja, Hladnika in svojimi, klavirski virtuoz Anton Trost iz Dunaja je pa na dveh koncertih izvajal Bacha, Novaka, Brahmsa, Škrjabinu, Suka, Chopina, Premrla in eno svojih skladb, ki je napisana po slovenskih narodnih motivih. Koncertnih nastopov našega, tudi v tujini uvaževanega pianista smo vedno veseli.

Koncertno sezono je prav za prav otvorila v ponedeljek dne 10. oktobra t. l. prireditelj krajevnega odbora Rdečega križa v prid centralnemu šolskemu zobnemu ambulatoriju v Ljubljani. Sodelovali so: operna pevka Zlata Jungjenac - Gavellova, operni pevec Julij Betetto in ljubljanski komorni kvartet (L. Pfeifer, F. Stanič, F. Šušteršič in O. Bajde). Mladi kvartet se je odlikoval s slovitim Borodinovim kvartetom v d-duru, Gjungjenac-Gavellova je krasno podala Lajovčevi pesmi «Begunka pri zibelu» in pesem «O tkalcu», dve Škerjančevi, «Vizijo» in «Počitek pod goro», ter več Štriftofovih prireditev Vrazovih narodnih. Žela je za svoje prednašanje viharno odobravanje. Koncertna publika je s posebnim veseljem pozdravila zopet na koncertnem odru mojstra Betetta po dveletni odsotnosti v Münchenu. Zapel je Pavčičevo «Večerno» in istega skladatelja «Mlado pesem» in pa medjimursko narodno «Tri dni mi je, kak sam došel» v priredbi Vj. R. Ružiča. Na živahne aplavze je moral dodati še eno točko. Oba solista je izvrstno spremljal na klavirju Niko Štriftof. Koncert vzlic dobrodelnemu namenu, žal, ni bil dobro obiskan, ponašal se je pa lahko z lepim umetniškim uspehom.

«Lira» je ob priliki svoje 50letnice priredila v dvorani Sokolskega doma izvrsten koncert, o katerem nam pomanjkanje prostora ne dopušča, da bi poročali obširneje. O uspehu koncerta, o udeležencih in počastitvah zaslužnega najstarejšega slovenskega pevskega društva je obširno poročal v «Jutru» naš urednik Zorko Prelovec, v «Slovenskem Narodu» o poteku slavnosti skladatelj Emil Adamič. Oba slavnostna dneva sta potekla v prijetnem razpoloženju in sta delala čast društvu, njegovemu odboru in zlasti «Lirnemu» pevovodji Cirilu Vremšaku. Na pomembno slavnost se je v Kamniku zbralo mnogo gostov, pevcev in pevk, ki so v nedeljo popoldne s trudaljubivo vztrajnostjo absolvirali skoro malodane uvaževanja vredno pevsko tekmo. Vsem, ki so pri tem pevskem, kulturnem delu sodelovali, naj bo njihov uspeh v temeljito zadoščenje, «Lira» pa naj zmagovito nameri svojo pot preko zlatega jubileja v drugo polstoletje svojega obstoja!

Mokranjčev koncert. Res od daleč je dospelo k nam v goste, prav z juga naše države, pevsko društvo «Mokranjac». Radovedni smo bili, kaj nam prineso, in še radovednejši na poset koncerta, kajti prognoza za obisk gledališča in koncertov v začetni sezoni po dosedanjih činjenicah ne kaže posebno razveseljivih obetanj. V operi je bila edino nova opereta «Erika» deležna obilnega poseta, v drami pa premijere, tako da se je bilo resno bati tudi za koncert «Mokranjca» prazne filharmonične dvorane. Nazadnje se je vendarle nabralo precej pevcev in pevk naših zborov, v prvih vrstah so pa zavzeli častna mesta zastopniki oblasti, predvsem ban Drago Marušič in predstavniki vojaštva, kulturnih organizacij. Dvorana je bilo skoro zasedena ter je nastop zbora, ki je nosil slikovite narodne noše, s frenetičnim aplavzom pozdravila. Spored koncerta je obsegal poleg uvodoma zapete državne himne skladbe St. Mokranjca, Bortinijanskega, Hajdriha, Djordjevića, Žganca, Maršnerja in Arhangelškega. Zbor šteje okrog 70 pevk in pevcev, za pevovodjo ima častnika, ki je spreten in svesten dirigent, verziran in temperamenten. Glasovni material zbora ni posebno dober z izjemo sonornih, fundamentalnih basov. Glasovi so zaenkrat še premalopopiljeni in zavzame včasih notesano, treba jih bo pač kultivirati. Pristine srbske pesmi, zlasti klasične Mokranjčeve «Rukoveti», so vžgale in nazadnje je hvale vredno, da naši srbski bratje pevci pojo tudi slovenske pesmi, vendar boljše pogodijo svoje, n. pr. vokalizacija pri «Buči morje» je bila silno mučna. «Mokranjac» ima dirigent disciplinirano v oblasti, v naštudiranje sporeda je gotovo položil mnogo truda in spontani aplavzi publike po vsaki odpeti pesmi so v veliki meri veljali tudi njegovemu delu. Med koncertom je zbor s kratkimi besedami nagovoril v imenu Hubadove župe JPS njen predsednik dr. Anton

Švigelj ter mu je v imenu včlanjenih društev izročil venec z državnimi trakovi. Nadejamo se, da so bili «Mokranjčevci» s posetom in uspehom koncerta zadovoljni.

Prireditelji koncertov v Delavski zbornici imajo srečo, kajti njih večeri se veselijo vedno precejšnjega zanimanja in dobrega obiska. Na njih nastopajo razni predavatelji, sodeluje skoraj zmeraj delavska godba «Zarje» pod vodstvom kapelnika Dolinarja, na zadnjem večeru pa je uspešno nastopil pevski zbor «Svobode» iz Celja, čigar izvajanje je v publiko ostavilo najlepši vtis. Solistinja Vukova je tudi zapela nekaj pesmi, prvič je na oder prinesla Škorpikovo skladbo «Otrok izprašuj». Operni pevec Janko je pa briljantno zapel arijo iz Rossinijevega «Seviljskega brivca». Prireditve v Delavski zbornici so postale popularne in so deležne pri publiku upravičenega zanimanja.

«Drava», narodno železničarsko glasbeno društvo iz Maribora je posetilo Mursko Soboto in počastilo grobove padlih junakov za osvobodjenje Prekmurja. Zvečer pa je priredilo v razprodani dvorani Sokolskega doma nad vse lep koncert.

Razno

Na izrednem kongresu JPS v Beogradu dne 9. oktobra t. l. je bil navzoč predsednik dr. A. Švigelj, ki je skupaj z delegatoma (J. Gerčar in I. Ošaben) zastopal 10 v Hubadovi župi včlanjenih slovenskih pevskih zborov. Sklenjeno je bilo soglasno, da ostane sedež JPS stalno v Beogradu. Finančne obveze zborov do osrednje pevske organizacije ostanejo iste, kakor je bilo sklenjeno na skupščini v Ljubljani (150 Din letne članarine za JPS ter 200 Din za zборе do 50 članov, 300 Din za zборе do 100 članov in 500 Din za zборе z nad 100 člani letno na račun pavšaliranega zneska po 1 Din od vsakega člana na mesec. Polovica tega zneska gre savezni, polovica pa župni upravi. Pooblašča pa se savezna uprava, da po budžetni možnosti oprasha od časa do časa društva, ki so v potrebi, od plačevanja nekega dela teh denarnih obveznosti [na predlog župne uprave]). Ker se vseli savezna uprava v poslopje pevskega društva «Stankovič», se zmanjšajo tudi režijski stroški saveza. V novo savezno upravo so bili izvoljeni: predsednik dr. Joca Lalošević, advokat in narodni poslanec iz Sombora; podpredsedniki: Milan Bogdanović (Beograd), dr. Juraj Korenić (Zagreb), dr. Anton Švigelj (Ljubljana); tajnik Mihajlo Vukdragović; blagajnik Aca Ivanović; arhivar Aleksander Sekulić; člani uprave: dr. Vinko Žganjec, dr. Franc Rapotec, Konstantin Teodorović; nadzorni odbor: Borislav Mančić, Solomon Mošić ter Toma Bogdanović.

Počastitev spomina Jurija Flajšmana. Prve dni oktobra je prijazna vas Beričevo pri Dolu v okolici Ljubljane pristrčno slavila obletnico odkritja spomenika skladatelju Juriju Flajšmanu, ki se je tam rodil. Točno ob 15. uri je odkorakal spreved gasilcev, domačih pevcev in drugih gostov na prostor pred Flajšmanov spomenik, ki so ga dekleta ozaljšala z vencu in rožami. Najprej je zbor lepo ubrano zapel «Luna sije», nakar je podnačelnik Kamniške gasilske župe, znani vinski trgovec in gostoljubni gostilničar Janez Grad, navzoče pristrčno pozdravil ter podal besedo pevovodji Hubadove župe JPS in «Ljubljanskega Zvona» Zorku Prelovcu, ki je naslovil na občinstvo naslednje besede: «Narod! Malodane leto osorej si se bil zbral, da prisotstvuješ odkritju spomenika slovenskemu skladatelju Juriju Flajšmanu. Da ga ni s temeljitimi študijami njegovega življenja in glasbenega dela razkril profesor dr. Pavel Kozina, bi bil pač, kot je pri nas Slovencih žalostna navada, ostal — pozabljen. Pevci in pevke so prepevali njegove pesmi, pa sem prepričan, da večina njih ni vedela, kdo je bil Jurij Flajšman, tem manj, ker so nekatere njegove pesmi sploh postale narodna last. Zanimivo je, da je našemu narodu podarila znamenite moze, pisatelje, zgodovinarje, matematike, glasbenike in naposled tudi politike kmečka hiša. Tako se je rodil tudi Jurij Flajšman v skromni hišici, poleg katere danes stoji njegov skromni spomenik, kot viden dokaz, da mora narod biti hvaležen spominu mož, ki so mu bili na kakršenkoli način vodniki. Tak vodnik je bil tudi Jurij Flajšman. Rojenice so mu bile ob zibelu naklonile dar pesmi

in lepih melodij, s katerimi je mogel bodriti narod, ki je takrat ždel v brezpravnosti. In po revoluciji l. 1848., ko so se slovanski narodi začeli zavedati svojih pravic, je bil najbolj brezpraven naš mali narodič slovenski. V uradih, šolah in povsod je vladal nemški jezik, govornica naših mater je bila povsod zaničevana. Kljub vsemu zatiranju pa se je našlo dovolj zavednih Slovencev, ki so s časopisi budili med narodom narodno zavest in nemalo so k tej pripomogli skladatelji, med njimi baš Jurij Flajšman. Skladal je v prvi vrsti domorodne pesmi, ki so bodrile narod, naj veruje v lastno moč in silo in naj ne obupa, ker vendar enkrat napoči dan, ko se bomo otrešli hlapčevanja izpod tujega jarma avstrijskih cesarjev in dunajskih birokratov, ko bomo na svoji zemlji svoji gospodarji, ne pa brezpravna raja. In med temi poborniki je položil na oltar domovine lep vogelni kamen tudi Jurij Flajšman. Skladal je poleg domorodnih tudi ljubezenske pesmi v znamenju naših narodnih rožic, nageljna, roženkravta in rožmarina, napitnice in zdravice, ki jih je narod vzljubil in jih še danes z veseljem prepeva. Kateri Slovenec ne pozna prelepe «Luna sij» na Prešernovo besedilo. Komu ni ljuba Flajšmanova «V gorenjsko oziram se skalnato stran». Že kot deca smo se vsi naslajali ob teh melodijah. Flajšman ima poleg svojega skladateljskega dela še drugo, morda važnejšo zaslug. Izdajal je glasbeni list «Slovensko gerlico» in bil tako rekoč prvi urednik prvega slovenskega glasbenega lista. Za vse njegovo, za tiste čase čudno plodovito delo v prid narodne probude, začetkov našega glasbenega življenja, začetkov naših glasbenih izdaj, mu narod nikdar ne more in ne sme pozabiti svoje hvaležnosti, najbolj pa mu moramo biti hvaležni pevke in pevci, ki nam je podaril toliko lepih pesmic. Preroške njegove glasbene besede:

Vse je vihar razdjal,
pa narod zmiraj stal

lahko danes obrnemo drugače:

Nič ne bo vihar razdjal,
ampak narod bo zmiraj stal.

Tudi on je k temu s svojim kulturnim delom izdatno pripomogel, zato pa slava Flajšmanovemu spominu!> Govor je bil sprejet z burno pohvalo. Zlasti je moral v srce seči prisotni ljudskošolski mladini. Pevski zbor je še zapel Hajdrihovo «Slavo Slovincem», v kateri je nekoliko ušel iz intonacije, nato pa še Flajšmanovo «V gorenjsko oziram se skalnato stran» povsem skladno. Po zahvali Grada za počastitev spomina Flajšmana je krenil sprevod na vrt Grada, kjer se je začela prijetna domača veselica. Gostilničar je udležence postregel z vsemi dobrotami, ki jih njegova gostilna vedno lahko nudi, domači pevski zbor je zapel več pesmi in zabava se je gotovo raztegnila v pozno noč. Prireditev je pokazala, da se Beričevo zaveda pomena svojega rojaka, skladatelja Jurija Flajšmana za probudo našega naroda s pesmijo.

Spomin na skladatelja Oskarja Deva. Ljubljanska Radiopostaja, pri kateri sodeluje redno kvartet Glasbene Matice — do zdaj je imel 35 nastopov —, je začela v zadnjih mesecih prirejati večere slovenskih skladateljev, na katerih pojejo solisti solospesve, naš kvartet pa četverospesve dotičnih skladateljev, poseben predavatelj pa poda življenjepis skladatelja. Tako smo imeli Davorin Jenkov večer, na katerem sem predaval jaz, Prelovčev večer, na katerem nam je orisal življenjsko pot skladatelja pesnik Ivo Peruzzi, in kot tretji je bil nameravan večer skladatelja Oskarja Deva. Na zadnjem ljubljanskem velesojmu me je nagovorila pokojnikova sestra, znana solistka Mira Costaperaria, in me vprašala, ako ima pevski kvartet Glasbene Matice v svojem repertoarju tolikšno število Oskar Devovih skladb — četverospesov —, da bi z njenimi solističnimi nastopi in predavanjem skladatelja Emil Adamiča izpolnili celotni večer skladatelja Oskarja Deva. Naš repertoar Devovih četverospesov dotlej res ni bil tako bogat, vendar smo takoj ugodili izraženi želji za sodelovanje, ker nam je bil Oskar Dev mil in ljub kot človek in skladatelj. Ker bi zahteval študij precej časa, smo prvotno nameravali prirediti Devov večer šele v jeseni, vendar nam je neka notranja sila velevala, da se mu oddolžimo čimprej, in tako smo izbrali za naš nastop poleg nekaterih njegovih najlepših umetnih pesmi, skoraj iz-

ključno od Deva harmonizirane narodne pesmi — predvsem koroške —, ki so bile umrlemu posebno pri srcu. 5. julija t. l. se je vršil tedaj v ljubljanskem Radiu Oskar Devov večer, ki je ponesel slavo njegovega imena preko meja naše ožje domovine. Po koncertu smo poslali Devu našo sliko z iskreno željo, da bi kmalu okreval in nam ustvaril še mnogo lepih četverospesov. 22. julija t. l., tedaj nekaj dni pred svojo nepričakovano smrtjo, mi je pisal Dev pismo, iz katerega je razvidno, kako zelo ga je razveselila prireditev njegovega večera v ljubljanskem Radiu. Pismo se glasi: «Slavni kvartet! Zahvaljujem se Vam prav iskreno za odlično sodelovanje na mojem večeru in za sliko, katero bom hranil s ponosom v svoji zbirki. Ker sem bolan, sem poslušal Vaše petje v postelji. Samo škoda, da so bile tako silovite motnje. Izmed vseh postaj prinaša ljubljanska najhujše motnje v Maribor, toda ta večer je bil že od sile buren. Vendar sem posamezne glasove dobro slišal: Pelančkov lahkoten in prožen tenor, Završanov zaokrožen glas, ki ni na svoji patini prav nič izgubil, in oba, krepki, zdravi kulisi II. basa in II. tenorja. Predavanje je bilo pretehtano in vzorno. Ravno danes mi piše kanonik Janko Barle iz Zagreba, da je tudi moje pesemce v Radiu slišal in mu je, posebno kvartet Glasbene Matice zelo ugajal. Ponavljam še enkrat svojo prav iskreno zahvalo na ljubeznivosti. Blagovolite mi zamudo oprostiti. Bolujem na jetrih in sem že en mesec in pol v postelji. Pristrčno pozdravljam cenjeni kvartet, udani Oskar Dev. Maribor, 22. VII. 1932.» — To je govo eno zadnjih pisem skladatelja Oskarja Deva in hranili ga bomo kot spomin na vzor-moža, idealista in stvaritelja mnogih lepih četverospesov. Časten mu spomin! — Josip Skalar.

† **Oton Pelan.** Živo se spominjam večera, ko me je zanesla pot v Glasbeno Matico, katere zboru je bil predsednik pokojni gimnazijski ravnatelj Anton Štritof, artistski vodja pa naš pevski oče Matej Hubad. Prišel sem v pevsko dvorano Glasbene Matice s strahom, predstavil sem se kot bivši pevovodja Delavskega bralnega društva v Idriji in lepo so mi pokazali stole prvega basa. Ura je kazala tri četrt na 8. in ker sem se bal, da bi mi kdo očital netočnost, sem bil prvi na mestu. Na nasprotni strani prvega basa pa sta kmalu zavzela svoje prostore dva starejša pevca, ki jih sploh nisem poznal. Na enem sedežu prvih tenorjev je sedel pokojni učitelj Anton Razinger, na prostorih drugega tenorja ja Oton Pelan, blagajniški ravnatelj OUZD. Izvedel sem tako, da sta to najstarejša, najzvestejša pevca Glasbene Matice in da nikoli ne zamudita pevske vaje. Takoj sem imel do obeh neizmerno spoštovanje, ker sem vedno smatral zavednost pevca za točno obiskavanje pevskih vaj kot največjo diko. Razingerja krije že davno črna zemlja, danes pa čaka še — Otona Pelana, nestorja slovenskih pevcev. Poslovil se je od doline Šentflorijanske popoldne po drugi uri. Podlegel je sklerozi, star 76 let. Ljubljčan od nog do glave, ponosen na svoje rodno mesto, vzoren uradnik, je poleg svoje službe vse življenje služil naši pesmi. Le starost in bolezen sta mu to ovirala. Kot deček je vstopil v frančiškanski zbor, l. 1875. je bil že član Čitalniškega pevskega zbora. Bil je dolgo časa njegov tajnik in blagajnik. Ko se je Čitalniški zbor razšel, je l. 1896. vstopil v pevski zbor Glasbene Matice, v katerem do poslednjih let ni zamudil prav nobene pevske vaje. V mladih letih je potoval s Čitalniškim zborom na razne narodne slavnosti, pozneje se je uspešno udeleževal kot drugi tenorist slavnega slovenskega kvarteta «Ilirije» (Pavšek, Pelan, Lilleg, Dečman). Bil je vzor pevca, discipliniran član zbora in nobena stvar ga ni zmotila, da ne bi izvršil svoje dolžnosti. Pri skupnih nastopih je bil prav tipična pojava v krogu mladih tovarišev. V zasebnem življenju je bil Pelan skromen, izredno ljubezniv, nikoli nejevoljen, zato so ga pevci pri nastopih in v družbi izredno spoštovali. Bil je zaveden Sokol in skrben družinski oče, ki je vse svoje otroke vzgojil v narodnem in pevskem duhu. Najstarejši sin Vladko je steber prvega tenorja Glasbene Matice, obenem prvi tenorist kvarteta Glasbene Matice, sinova Oton in Ciril sta bila vedno vneta člana mariborske Glasbene Matice in Ljubljanskega Zvona, obe hčerki, Danico in Olgo, pa šteje pevsko društvo Ljubljanski Zvon med svoje najprirednejše pevke. Vzoru slovenskega pevca, blagi duši, nad vse dobremu prijatelju ohranimo blag in svetel spomin! Ave anima candida, — Zorko Prelovec.

† **Mirko Kregelj.** Po dolgi mučni bolezni, ki si jo je nakopal v izvrševanju svojega poklica, je dne 21. avgusta t. l. preminul učitelj, pevodnja in pevec Mirko Kregelj. Rojen je bil 1. 1902. Dovršil je ljudsko šolo in učiteljske ter maturiral 1. 1921. Učiteljeval je v Devici Mariji v Polju, dalje v Zalogu, na Golem pri Ljubljani, v Železnikih, v Metliki in na koncu svoje življenjske poti v Črnomlju. S Čitalniškim zborom je nastopil na koncertu Zveze slovenskih pevskih zborov v Unionu. Poučeval je pevski zbor v Železnikih, v Metliki zbor, oktet in šolski zbor, ki ga je pripeljal na binkoštno nedeljo 1. 1926. na koncertni nastop v dramskem gledališču v Ljubljani. Zbolel je v oktobru 1. 1951., zdravil se doma, a vse brezuspešno. Pokojnik ni bil samo dober pevec, marveč tudi izvrsten sportnik in je pri «SK. Jadrano» kot tekač na dolge proge bil v tekmah prvak države. Mnogo prekmalu je moral fant, v privatnem življenju dober prijatelj, leči v zemljo. Na njegovi zadnji poti so ga spremlili ljubljanski pevci, sportaši in posebno genljivo je bilo videti na čelu spreveda njegove učence iz Črnomlja, ki so nosili vence in cvetje. Našemu blagemu tovarišu ohranimo svetel spomin!

Ne nadoma je za vedno zapustil staro gardo naših prosvetnih delavcev pesnik in prevajalec **Anton Funtek.** Mi pevci se ga moramo s hvaležnostjo spomniti kot kritika naših koncertov. Blag mu spomin!

«**Prodana nevesta**» v filmu. Mnogo upravičene jeze so vzbudile filmske predstave najpriljubljenejše češke opere v njeni domovini pa tudi pri nas.

Društvo «Soča», organizacija naših primorskih rojakov, je razvilo svoj prapor in proslavilo 12letnico, odkar mu načeluje ljubljanski župan dr. Dinko Puc. Proslava «Soče» je bila zvezana s kongresom narodnih noš, kjer so zopet z vso vnemo sodelovali ljubljanski moški zbori, pri maši na Kongresnem trgu, popoldne so pa pri razvitju prapora «Soče» na Taboru priredili poln koncert.

Godbeno društvo na Vrhniki se je predstavilo dne 24. julija t. l. v dvorani tamošnjega Rokodelskega doma s klavirskim koncertom pianista Danijela Gruma, ki je prednašal skladbe Bacha, Beethovna, Chopina in Griega. Pred koncertom je bilo predavanje s temo: Klasična doba in romantika, gledani s stališča moderne struje.

Takse za gledališke in umetniške prireditve. Kakor znano predpisuje § 27. finančnega zakona za tekoče leto, da se uvede pobiranje posebne takse na vstopnice za gledališke in umetniške koncerte in prireditve ter na vstopnice v umetniških ustanovah v višini 0,50 do 5 Din od vsakega sedeža, in sicer v korist osrednjega pokojninskega sklada gledaliških članov. Sedaj je minister za prosveto predpisal pravilnik o načinu pobiranja te takse, ki je objavljen v «Službenih Novinah» z dne 12. t. m. Ta pravilnik pravi, da se plačuje taksa od vstopnice ali pa od osebe (ako se prireditve vrši s prostovoljnimi prispevki posetnikov), in sicer pri vseh javnih umetniških prireditvah (gledališke predstave in razni umetniški koncerti). Taksa znaša za predstave državnih, oblastnih in banovinskih gledališč (ne glede na to, v katerem kraju se vršijo): od vsakega ložnega sedeža v parterju in na I. galeriji 2 Din, od vsakega sedeža na II. galeriji 1,50 Din, od sedeža I. reda v parterju 2 Din, od sedeža II. reda v parterju in od sedeža v parketu 1,50 Din, od sedeža na I. galeriji 2 Din, od sedeža I. in II. reda na I. galeriji 1,50 Din, od sedeža na I. galeriji 1 Din, od sedeža na zadnji galeriji in od stojišč 50 p. Pri predstavah pooblaščenih in drugih domačih potujočih gledališč: za sedeže 1 Din, za stojišča 50 p. Pri predstavah in umetniških koncertih diletantskih umetniških družin, podeželskih gledališč, čitalnic, šol, sokolskih in drugih društev, pri čemer gre čisti dohodek v blagajno dotične ustanove ali dotičnega društva, se ne plača takse. Za javne umetniške koncerte domačih umetnikov (posameznikov ali ansamblov), ki se vršijo v poslopih državnih, oblastnih ali banovinskih gledališč ali v drugih zgradbah z ložami, se plača polovična taksa, določena za gledališke predstave; če pa se ti koncerti vršijo v drugih zgradbah, se plača 1 Din od sedeža prvega reda in 50 p od sedeža drugega reda. Pri koncertih tujih umetnikov se plača v gledališčih in lokalih z ložami dvojna taksa kakor za gledališke predstave, v ostalih zgradbah pa 2 Din, od-

nosno 50 p. Za umetniške koncerte strogo dobredelnega značaja (kar mora biti potrjeno z odlokom prosvetnega ministrstva) se taksa ne pobira. Ako se gledališke predstave in umetniški koncerti prirejajo s prostovoljnimi prispevki, se plača 1 Din od osebe (če točke izvajajo tuji umetniki, 3 Din). Na brezplačne vstopnice se pobere po 3 Din, razen na vstopnice službenih organov in predstavnikov tiska. Tako poberejo gledališke blagajne in jo odvajajo mesečno centralni upravi Udruženja igralcev. Pri prireditvah, kjer se plača državna taksa iz tar. št. 99a taksne tarife, pobere takso finančno oblastvo skupno z državno takso. Centralna uprava Udruženja igralcev je dolžna prejete zneske takoj položiti na poseben račun pri Državni hipotekarni banki in ne sme na breme tega računa delati nobenih izdatkov, dokler se ne ustanovi pokojninski fond članov gledališč.

Violinist Karlo Rupel. Mladi slovenski violinist Karlo Rupel se je nedavno vrnil iz Pariza, kjer se je dlje časa izpopolnjeval v svoji umetnosti. G. Rupel pripravlja več koncertov; tako bo v kratkem nastopil v Ljubljani, že 10. t. m. pa bo koncertiral v Mariboru (v gledališču) obenem s pevcem Marijanom Rusom. S Karlom Ruplom nam je dozorel nov umetnik, ki ga čaka še lepa bodočnost. V tem nas potrjujejo njegovi vidni uspehi v Parizu. Ko je letos koncertiral pred razvijeno pariško publiko, so pariški listi priobčili kritike, ki so pri nas ostale neopazene in ki jih navajamo v izvlečku sedaj, ko ta umetnik pričinja koncertirati v domovini. V listu «Le Monde Musical» je pisal Dany Brunschwig: «Ta mladi Jugosloven ima mnogo talenta, njegova tehnika je čista, njegov lok perfekten, s kvaliteto tona, ki je lastna francoski šoli... Sijajen violinist, na katererega je Jugoslavija lahko ponosna.» V «Journal des Debats» je pisal Maurice Imbert: «Tehnika njegovih prstov je že sedaj prav sigurna. Iz svojega instrumenta izvablja čiste, jasne in lepe tone, ki zvene. Njegov vibrato je srečno izmerjen, njegov strik jasen. Rupel je pokazal, da pozna lokovo tehniko... Virtuoz nam je dal priliko, da smo mogli v mnogih pasajah oceniti njegove kvalitete ritma, temperamenta in šarma. Odlikuje ga lep talent.» Podobno sodbo je izrekel Jacques Decaudin v listu «Le Courier Musical & Theatral», ob drugem koncertu pa je v istem listu napisal Philippe Louage: «Vse nadkriljujoča kvaliteta pri violinistu Karlu Ruplu je lepota tona. Njegovo izbirno razumevanje mu je dopustilo, da je dal v polnovredni formi skladbe Tansmana, Milhauda, Ravela in Debussyja.» Naposled še čujemo glas iz Strasbourga, kjer je Rupel sodeloval pri jugoslovenski prireditvi, ki jo je zabeležilo tudi «Jutro». «Les Derniers Nouvelles de Strasbourg» so takrat pisale: «Na kraju sporeda nam je bilo prihranjeno jako prijetno presenečenje. Violinist visokega talenta Rupel je veličastno izvajal sonato svojega rojaka Dugana.» Ta priznanja tujine naj bi tudi naše občinstvo opozorila na zrelo umetnost Karla Rupla.

B E T E T T O J E R A Z O Č A R A N *

Prvaku naše opere Juliju Betettu je potekel dopust z začetkom te gledališke sezone. Dve leti je bil Betetto angažiran v monakovski operi. Po lepih uspehih se je vrnil v dolino šentflorijansko. Nekajkrat smo že čitali, da je zopet v Ljubljani, mnogi pa še ne vedo, da bo to sezono čisto naš.

Pred dnevi sem ga srečal pred dramo. Stal je ob cesti in z vidno pozornostjo opazoval četo vojakov z vojaško godbo, ki je korakala po Gradišču. Bog ve, kaj si je mislil. Kar prav mu ni bilo, da sem ga zmotil in ga prosil na razgovor, češ, saj smo vsi radovedni, kaj je z njim, kako mu je ob povratku iz velikega mesta Monakova v mestece Ljubljano, kako se počuti med nami in tako dalje.

«Kako se počutim v Ljubljani? Priznati moram, da živim še pod vtisi Monakova, kjer sem zlasti v drugem letu odpel večino svojega repertoarja in kjer sem se tako dobro počutil, da se mi zdi, da se mi ne bo tako dobro nikoli več nikjer godilo.

Drugi vzrok, da se ne morem živeti v Ljubljani kar na mah, je ta, da so razmere, na kakršne sem naletel ob po-

* **Opomba uredništva.** V ilustracijo naših kulturnih razmer ponatiskujemo iz «Jutra» Betettov pogovor z urednikom «Zborov».

vratku, prav žalostne. Ljubljano ljubim, kakor sem jo ljubil takrat, ko sem se odzval vabilu in odšel z Dunaja v Ljubljano, čeprav sem zaradi tega utrpel veliko gmotno škodo. Prav resno se bojim, da nas bo nekega lepega dne presenčila novica, da je naše lepe slovenske opere — konec. Priznati vam moram, da se čudim, da more vodstvo našega gledališča v takih razmerah sploh vzdrževati opero, dramo in opereto. Letos so jim črtali v proračunu skoro milijon dinarjev. Moj pesimizem pa mi še potrjuje dejstvo, da je naša publika čedalje bolj brezbrizna za gledališče.

Mislím, da je gledališče bilo, je in bo ostalo zrcalo kulturnega razvoja vsakega naroda. Priznam, da so časi težki. Tudi v Monakovem imajo okoli 60.000 brezposelnih, toda tam gledališče nikoli ni prazno. Narod je toliko vreden, kolikor se cení. Čim noče svojih kulturnih zavodov podpirati, je to znamenje, da ne čuti več potrebe po njih. In to je duhovna, moralna in ne gospodarska kriza. Prepričan sem, da ljudje niso tako pri koncu z denarjem, da bi se morali ogibati kulturnih zavodov, kakor je gledališče. In to se zdaj dogaja. Treba je pa ugotoviti, da imajo ljudje še vedno denar za ogromne količine alkohola, nimajo pa denarja za skromno vstopnino v narodno gledališče.

Srce me boli, če se spominjam na predvojne koncerte Glasbene Maticе, ki so bili praznik za majhno slovensko predvojno Ljubljano. Če se zgodi, kar Bog varuj, da bi morali našo opero zaradi brezbriznosti naše publike zapreti, bo zelo težko to panogo umetnosti na novo oživeti. Po toči zvoniti je prepozno, prav tega ne smemo danes pozabiti!

Če človek še vidi, s kakšnim aparatom delajo opere drugod, tedaj se ne more načuditi, v koliki skromnosti in s koliko požrtvovalnostjo vseh članov dela ravno opera v Ljubljani. Ne pretiravam, če trdim, da dela sleherni v naši operi, od najnižjega do prvakov, z največjim samozatajevanjem in boreč se v najtežjih življenjskih prilikah. Ko sem pripovedoval tovarišem v Monakovu, kakšne plače imajo naši člani in kakšen repertoar so odpeli, so samo vzklikali vsi začudení: «Neverjetno! Saj ste pravcati junaki!»

Želim prav od srca, da bi se zanimanje občinstva za gledališče skoro dvignilo in da bi občinstvo spoznalo, da naš «teaterček» le ni tako slab, kakor se kdaj oceni. Vse bi bilo boljše v gledališču, če bi občinstvo kazalo za ta zavod več zanimanja. Kajti ni samo naša odgovornost, temveč zlasti velika je odgovornost našega občinstva za razvoj in obstoj našega gledališča. Če ne bo mogoče preprečiti katastrofe, bo zgodovina kruto sodila slovensko razumništvo in vodilno, kulturno plast narodovo. Trkanje na prsi in bahanje o visoki kulturni stopnji in izobraženstvu ne pomaga nič, treba je dejanj; sleherni izobraženec mora imeti v sebi čut kulturne dolžnosti do svojih kulturnih zavodov.

Marsikdaj sem naletel v Ljubljani na ljudi, ki žrtvujejo stotake za razne zabave, v gledališče pa ne gredo. In mnogo je ljudi pri nas, ki žive lahko in se bahajo, da so kulturni in izobraženi, brez sramu pa priznavajo, da niso bili že dve ali tri leta v slovenskem gledališču. Preveč je že takih, gospod urednik, in ponavljam, da to ni priča o gospodarski, temveč o duhovni krizi našega razumništva. Spomnimo se le, kakšna intimna vez se spajala pred vojno publiko in gledališče! Moja srčna želja je, da bi se take vezi zopet obnovile in utrdile, da bodo člani našega gledališča spoznali, da so s svojim zavodom — kulturna potreba svojega naroda. Kar mi je bilo v Monakovu najbolj všeč in kar me je najbolj izpodbudilo, je bilo to, da sem videl, da je občinstvo napolnilo pri sleherni predstavi gledališče.

V dno duše me boli, ko vidim, da za predstave v Ljubljani, ki so večinoma izvrstne, če upoštevamo vse okoliščine, ni med občinstvom pravega zanimanja. Gledališče je prazno... V krizo ne bom verjel, dokler bodo ljudje imeli denar za kino in gostilne. Priznam, da je v veliki meri vse to tudi potrebno, toda dokler trpi gledališče zaradi filmov dvomljive umetniške vrednosti, in dokler imajo ljudje, ki se prištevajo kulturni plasti naroda, denar za vse, le za vstopnino v slovensko gledališče ne, in dokler bodo živeli slovenski intelektualci in inteligenti, ki je njih miselnost in odnos do gledališča izražen z besedami: «Grem zato v teater, da bodo imeli naši šaušpillerji kaj jesti!» (to sem slišal na svoja ušesa,

gospod urednik, iz ust izobraženega Ljubljanačana), vse do tlej torej je odvracanje od gledališča neodpustljiv greh.

Tako miselnost in odnos do gledališča pa mora iztrebiti do korenin občinstvo samo, to so vsi razumniki, ne samo strokovno izobraženi, temveč izobraženi s kulturo razuma in srca. Spričo teh dolžnosti do svojega gledališča je, mislim, baš zdaj odgovornost slovenskega občinstva za obstoj in razvoj slovenskega gledališča večja kakor kdaj poprej!»

Iz uredništva in upravištva

Zaradi preobilice gradiva smo morali zopet mnogo materijala odložiti na zadnjo številko letošnjega letnika. Obljubujemo posebno izčrpen referat o naši operi.

V predzadnjem zvezku «Zborov» smo z objavo lažjih skladb ustregli zborom, ki ne zmorejo težkih. Uvodoma priobčujemo kratko pevsko geslo: Z. Prelovčev «Pozdrav» za mešani zbor. Češki pevci, poljski in hrvatski imajo lepo navado, da svoje tovariše pri sprejemih ali pa v prijetni družbi pozdravijo s pesmijo. Celó nesmrtni B. Smetana je napisal češkim pevskim društvom dvoje takih gesel. V enem prihodnjih zvezkov pa bomo prinesli priredbo «Pozdrava» za moški zbor. — 60letnico rojstva priljubljenega litijskega skladatelja in pevovodje Petra Jereba se «Zbori» spominjajo z objavo njegovega mešanega zbora «Pričakovanje». Našim moškim zborom in četverospedom pa bodo gotovo ugajale skladbe: E. Adamiča «Fantje že vriskajo», F. Juvanča «Spomin na zimski večer» in A. Jobsta «Spominčice». Goriški pevec V. Vodopivec pa je prispeval v zbirko «Zborovih» samospsevov s klavirjem pesmico «Žalost».

V današnji književni prilogi «Zborov» priobčujemo v spomin pok. pesniku, pisatelju in režiserju Milanu Puglju dve njegovi pesmici. Glasbenim krogom gotovo ni znano, da je bil blagopokojni Pugelj izvrsten pianist in da mu je bila glasba zelo pri srcu. Skladatelj Josip Pavčič je uglasil njegovo prekrasno pesem «Če rdeče rože zapade sneg», ki so jo ponovno peli naši zbori na raznih koncertih.

Uprava «Zborov» lepo prosi vse svoje cenjene naročnike, ki še niso za letošnje leto poravnali naročnine, naj se vendar zavedó svoje dolžnosti nasproti listu, ki so ga vse leto prejemale, in naj nemudoma nakažejo znesek 50 Din. Ako nimajo položnice, lahko vplačajo celoletno ali delno naročnino na vsakem poštnem uradu na čekovni račun št. 12.154. Obenem naj se čimprej priglasijo, da želijo biti naročniki našega lista tudi v prihodnjem letu.

I. Z. v R. Vaše začetniške skladbe so plehke in omladne. Študirajte!

F. A. v Š. Uprava «Zborov» in glasbena založba pevskega društva «Ljubljanski Zvon» pripravljata popoln seznam vseh svojih izdanih skladb, urejen po imenih skladateljev, kategorijah za ženski, moški in mešani zbor z navedbo cen.

Tajnikom pevskih društev! Na ponovne prošnje in opomine še vedno ne pošiljate uredništvu «Zborov» sporedov Vaših koncertov in poročil o društvenih občnih zborih. Povzeti moramo največkrat vesti iz dnevnih časopisov, kar dá pač mnogo dela in truda. Poboljšajte se!

Popravi! V zboru «Trojno gorjé» (Zb. VIII, št. 4b) naj blagovolijo naročniki popraviti sledeče napake: Str. 37., 2. sistem: v prvih dveh taktih basa manjka besedilo: «je, kdor nima doma»; str. 37., 3. sistem: pred prvo noto tenorja v tretjem taktu naj odpade dvojni nižaj, poje se torej «be», ne: «bebe»; str. 38, 5. sistem, drugi takt: višaj pred drugo noto v drugem tenorju naj stoji pred prvim tenorjem. Interval se torej glasi fis c, ne: f cis! — V Z. Prelovčevi skladbi «Sedem rož...», priobčeni v četrtem zvezku letošnjih «Zborov», naj pojó zbori pred koncem pri besedah «v šopek rdeč» analogno kot na strani 54. v prvi vrsti pri besedah «v šopek rdeč». V isti skladbi na strani 54., 2. sistem, ima drugi tenor besedi «ljubila me» c, a, h, g, a — kot poje prvi bas.

Pevska društva, pevovodje, pevke in pevci! Zanimajte se za Vaš list «Zbori», podpirajte ga s pridnim naročanjem, obenem pa tudi naša glasbena lista «Pevce» in «Cerkveni glasbenik»!

Urednikov zaključek dne 26. oktobra 1932.

Pozdrav. *)

Zorko Prelovec, 1923
(Ljubljana)

Mešan
zbor

Uznešeno.

Na-ša pe-sem naj za-ó-ri vam v pri-

po-zdrav,
sr-čen vesel po-zdrav, na-ša pe-sem naj za-ó-ri vam v pri-

sr-čen, vesel pozdrav. Po-zdravljeni, po-zdravljeni, po-
Po-zdra - vlje - ni, po -

I. zdra - vlje - ni! II. rit. Po-zdra - vlje - ni!
zdra - vlje - ni! rit.

*) Priložnostna pesemca za pozdrave.

Pričakovanje.

Leopold Turšič.

Peter Jereb
(Irljija)

Hitro.

Mešan
zbor

Že le-ske ob po-lik mahlja-jo pozdrav spra-porci,

spra-porci, oj, ži-vo ve-se - - - je: Ne-ve-stica

na-ša, ove-to - ča po-mlad, na zlatem se vo-zu, na zlatem se
na zla - - tem se vo - -

vo-zu, na zlatem se vo-zu pri-pe - - je... Tro-ben-ti-ce
zu

tro - bi-jo tra, tra-ra, tra-ra, ————— toč mi - mo bo
tra-ra,

in zvon - - čki
za - la ne - ve - sti-ca šla; in zvončki zvo-ni-jo bin bam, bin
in zvon - - čki

dru-gam, —————
bam, ni - ka-mor drugam, ni - ka-mor drugam, dru-gam, ————— le
drugam, ————— drugam, ————— ni - kamor drugam, le

knam, le knam! Kos, br - hki za - mo-rec, na pre - ži v ur - heh, po

Na fla strmo-gla - vi, —————
sva - tov - sko vri - ska: ju - ha, ju - hu! Na

strmo-gla-vi, — strmogla-vi, —
tla strmogla-vi, — slrmogla-vi, — strmo-gla-vi med
na tla strmogla-vi, — na tla strmo-gla-vi med

zadrž. *je tu, je tu, je*
družbo zna-neč: Ne-ve-sti-ca na-ša je tu, ne-ve-sti-ca
tenor in bariton
je tu, je tu, je

tu, je tu.
na-ša je tu. Tra-ra, tra-ra, tra-ra, trara, ju
tu, je tu. bim bam, bim bam, bim bam, bim bam,

hü, ju hü, — ne-ve-sti-ca na-ša je tu! —
bim bam, bim bam, bim bam, ju-hü,

Prijetelju Likozarju.

Fantje že vriskajo.

Manica Komarova.

Emil Adamič
(Ijubljana)Moški
zbor

Živahno.

mf

Fa-ntje že vri-ska-jo, go-dci ze

mf

pi-ska-jo, mo-ja ne-zve-stak-po-ro-ki zdaj gre. Radostno

f *mf*

f *mf*

počasnejše

se smehlja, že-ni-na zdaj ima,

me-ni pa skrivna bol le-ga v sr-

f *mf*

f *p*

me-ni pa skrivna bol le-ga v sr-cé,

cé, le-ga v sr-

p

rit.

le-ga v sr-

cé. *jako rit.* *a tempo* *cresc.*

le - ga v sr - cé.

cé. *mf* To - da jaz do - bro vem, še ce - lo

rit. *a tempo*

f *mf*

sta - vit gren: prečen mi - rúil bo le - to - šiji post, *mf*

da se ke -

f

sa - la bo, bridko jo - ka - la bo, jaz pa bom hva - lo pel, da sem še

rit. *jako tehtno*

f *ff*

prost, še prost, jaz bom pa hva - lo pel, da sem še prost.

Spomin na zimski večer.

Ferdo Juvánek, (1890).
(Ljubljana)

Andantino.

Četverospjev

mf Z ro - kó si mehko me o - bje - - la, na *p*

me - ni, deklica, slo - ne - la, na me - ni, na me - ni si slo

p Iju - bo na - gnil na - te,
ne - - - la. *espr. mf* In lju - bo sem se nagnil na - te, poljubil
p si stone - la. Iju - bo na - gnil na - te,

te na la-ske zla-te. Ti-ho je po va-si,

te na la-ske zla-te. Ti-ho - tvoj bilo je po va-si, pokojno,

te na la-ske zla-te. Ti-ho je po va-si,

v zimskem ča-si.

pp

p

mf

mi - rno zimskem ča-si. Pol-noč je uravstolpu bi - la, mi -

pp
v zimskem ča-si.

p

mf

accel.

a tempo

dva pa sva se še lju - bi - la, mi -

midva

f

p

f

rit.

dva pa sva se še lju - bi - - la.

Tenoristu * Francu Kavčiču v spomin.

Spominčice.

D. Gorinšek.

Anton Jobst
(Ziri)

Moški
zbor

Gibko.

Spominčice zdaj tu cveto, spominčice dehtu cveto,

te sladko, ko da znebá za-ove-le so, pr-ši-jo vsvet, pr-ši-jo vsvet mo-sladko,

Bariton-solo.

Mirno.

zadrž. In pre-den le-to h kra-ju gre, spo-dri-ne. Pre-den gre, h kraju gre,

minčice se o-su-še in mo-drikras njih sred meglè je-se o-su-še, mo-drikras sred meglè

I. *senske vnič iz-gi-ne. In senske vnič iz-gi-ne.*

vnič iz-gi-ne. vnič iz-gi-ne.

Solo

Le mf

II. *zadrž.*

Kot v začetku.

v sr-oumi ne od-cve-to, ko-ša-to se raz-vi-tajo, saj

raz-cvi-ta-jo

p mf

s sr-čno jih sve-ži kr-vjo bo-lest, bo-lest, ki

kr-vjo

f široko

počasi

več ne mi- - - ne.

ff p jako f ff

jako f

Žalost.

Joža Lavrenčič.

Vinko Vodopivec

Andante.

Tenor

Klavir

The first system of music shows the Tenor and Klavir parts. The Tenor part is a single line with a treble clef and a key signature of one flat. The Klavir part consists of two staves, with the right hand in treble clef and the left hand in bass clef. The tempo is marked 'Andante' and the dynamic is 'mf'.

Be - - la bre - za, be - - la bre - za v re - bru ze - lení,
The second system continues the Tenor and Klavir parts. The Tenor part has lyrics. Dynamics include 'mf', 'p', and 'mf'.

oj, ze - lení; v ni - - zki hi - ši tam pod rjo
The third system continues the Tenor and Klavir parts. The Tenor part has lyrics. Dynamics include 'p' and 'mf'.

de - kle mlado se ža - lostí, se ža - lostí.
The fourth system continues the Tenor and Klavir parts. The Tenor part has lyrics. Dynamics include 'p' and 'pp'.

mf Be - - la bre - za, *p* be - - la bre - za *mf* je doča - kala spo-

mf *p* *mf*

f mlad, *f* de - kluci *f* pa ni po-

f

sf vr - nil *sf* se fan - - - tič mlad.

sf

sf

Lepe opreme,
ugodno
odplačevanje!

Najboljši ŠIVALNI STROJ in KOLO

z a d o m, o b r t i n i n d u s t r i j o
je samo „Adler“-„Gritzner“, švičarski pletilni stroj **Dubied.**

Pisalni stroji v treh velikostih! Društva poseben popust!
Posamezni deli za vse stroje in kolesa, pnevmatiko edino le pri

Telefon
št. 2913

Josip Petelinc, Ljubljana

„SLAVIJA“

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA BANKA V LJUBLJANI

VAS ZAVARUJE PROTI ŠKODAM, KI JIH PRIZADENE OGENJ,
TELESNA POŠKODBA, SMRT, VLomsKA TATVINA, TOČA ITD.

GLAVNO RAVNATELJSTVO V LJUBLJANI, GOSPOSKA ULICA ŠT. 12.
TELEFON ŠT. 2176 in 2276.

LITOGRAFIJA
OFFSETTISK

ČEMAŽAR IN DRUG

LJUBLJANA, IGRIŠKA ULICA 6

RAZMNOŽUJE NOTE PO ZELO SOLIDNIH CENAH
TER IZDELUJE VSAKOVRSNA DRUGA LITOGRAF-
SKA DELA, KAKOR ETIKETE, LEPAKE, DELNICE ITD.

GLASBENE PRILOGE „ZBOROV“
SO NATISNJENE V LITOGRAFIJI
ČEMAŽAR IN DRUG.

KREDITNI ZAVOD ZA TRGOVINO IN INDUSTRIJO

Brzjavni naslov:
KREDIT LJUBLJANA

LJUBLJANA

Prešernova ulica štev. 50

(v lastnem poslopu)

Telefon št. 2040,
2457, 2548, 2706 in 2806

Obrestovanje vlog, nakup in prodaja vsakovrstnih vrednostnih papirjev, deviz
in valut, borzna naročila, predjemi in krediti vsake vrste, eskompt in inkaso
menic in kuponov, nakazila v tu- in inozemstvu safe-deposits itd. itd.

USTANOVLJENO LETA 1895.

RUODLF WARBINEK

TOVARNA
ZALOGA IN IZPOSOJEVALNICA
KLAVIRJEV

LJUBLJANA

GREGORČIČEVA ULICA 5.
in RIMSKA CESTA 2.

Poštni številni račun št. 4.0175.

Popravila se izvršujejo točno in oeno, tudi na obroke.

GROM D.Z.O.Z.

CARINSKO-POSREDNIŠKI
IN SPEDIJSKI BUREAU

LJUBLJANA
KOLODVORSKA ULICA 41

Naslov brzojavkam: GROM
Telefon Int. 2454

Zastopstva na vseh mestih tu- in inozemstva

Zastopnik mednarodne družbe spalnih
voz S. O. E. za promet ekspresnih pošilk

AKO ŽELITE BITI Z NOTAMI VEDNO

TOČNO POSTREŽENI, OBRNITE SE NA

MATIČNO KNJIGARNO

LJUBLJANA
KONGRESNI TRG 9
POŠTNI PREDAL 195

KI IMA VSE SLOVENSKE
IN TUJE MUZIKALIJE
VEDNO V ZALOGI

ALOJZIJ LOMBAR

MODNI SALON
ZA GOSPODE IN DAME

LJUBLJANA VII
CELOVŠKA CESTA ŠT. 53

*

V ZALOGI ČEŠKO IN ANGLEŠKO BLAGO

SRAJCE

modne in športne, kravate, na-
ramnice, žepne robce, palice,

damsko perilo

modne bluže, torbice, flor,
nogavice in rokavice v krasni
izbiri in po najsolidnejših
cenah pri tvrdki ŠTERK nasl.

MILOŠ KARNIČNIK

LJUBLJANA

Stari trg št. 18

Perilo po meri!

Velika zaloga žipk!